

#enredandocogalego

É un dos poemas máis coñecidos da escritora galega Rosalía de Castro. Foi escrito en galego e figura na súa obra "Follas Novas", publicada en 1880.

Neste poema, Rosalía de Castro despídese da súa terra, Galicia, cun profundo sentimento de melancolía e nostalgia. O río, as fontes e a natureza personifícanse e convértese en silenciosas testemuñas da súa partida. A autora evoca as fermosas paisaxes galegas, as montañas, os bosques e os ríos que tanto quería, e despídese deles con tristeza.

O poema reflicte a profunda conexión de Rosalía de Castro coa súa terra e a dor que sente ao ter que abandonala. A autora manifesta a través dos seus versos o seu amor por Galicia e o seu desexo de permanecer sempre unida a ela, a pesar da distancia física.

adiós, ríos; adios, fontes;

adios, regatos pequenos;

adios, vista dos meus ollos:

non sei cando nos veremos.

Miña terra, miña terra,

terra donde me eu criei,

hortiña que quero tanto,

figueiriñas que prantei,

prados, ríos, arboredas,

pinares que move o vento,

paxariños piadores,

casiña do meu contento,

muíño dos castaños,

noites craras de luar,

campaniñas trimbadoras,

da igrexiña do lugar,

amoriñas das silveiras
que eu lle daba ó meu amor,
camiñiños antre o millo,
¡adios, para sempre adios!
¡Adios gloria! ¡Adios contento!
¡Deixo a casa onde nacín,
deixo a aldea que conozo
por un mundo que non vin!
Deixo amigos por estraños,
deixo a veiga polo mar,
deixo, en fin, canto ben quero...
¡Quen pudiera non deixar!...